

Arrest

nr. 180 654 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D (gezinshereniging)'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 juli 2015 bij de Belgische vertegenwoordiging in Islamabad (Pakistan) een vierde aanvraag in voor een visum 'type D (gezinshereniging)' in functie van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 31 augustus 2015 de beslissing tot weigering van het visum 'type D (gezinshereniging)'. Verzoeker werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, van kracht geworden op 22.09.2011;

Overwegende dat op 03.07.2015 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H.(...) T.(...), geboren op 12.10.1987, van Pakistaanse nationaliteit, om zijn vader in België, C.(...) M.(...) H.(...), geboren op 06.10.1958, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de aanvrager reeds de leeftijd van 27 jaar bereikt heeft en bijgevolg dient aan te tonen ten laste te zijn van de te vervoegen persoon;

Overwegende dat betrokkene als bewijs van het feit dat hij in Pakistan over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt geen officieel document van de Pakistaanse autoriteiten voorgelegd heeft, maar slechts een verklaring op eer waarin hij stelt werkloos te zijn en niet in dienst te zijn van enige overheidsinstantie of privé-instelling;

Overwegende dat betrokkene op het visumaanvraagformulier in het vak "huidig beroep" echter ingevuld heeft dat hij VN-werknemer is;

Gezien de flagrante tegenstrijdigheden volgens de verschillende documenten die voorgelegd werden, is de geloofwaardigheid van de verklaring op eer duidelijk aangetast, waardoor betrokkene op onvoldoende wijze aangetoond heeft dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;

Bijgevolg is het aspect 'ten laste' niet bewezen. ,

Bovendien werd als bewijs van ziektekostenverzekering een attest van het ziekenfonds voorgelegd. Een bloedverwante in neergaande lijn kan echter slechts tot de leeftijd van 25 jaar aangesloten worden bij de ziektekostenverzekering van de ouders. Bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken.

Overwegende dat de voorwaarden voor de gezinshereniging niet vervuld zijn, wordt het visum geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Zoals hieronder blijkt is de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Er bestaat geen betwisting over het feit dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft.

De vader van verzoeker heeft 2 deeltijdse betrekkingen en hij heeft een maandelijks inkomen van ongeveer 1.800,00 €. (STUKKEN 8-9-10)

Ook staat het niet ter discussie dat de referentiepersoon minstens 6 maal voorafgaandelijk aan de aanvraag nominale geldstortingen heeft gedaan. (STUK 7)

Verwerende partij is evenwel onterecht de mening toegedaan dat verzoeker geen officieel document heeft voorgelegd om zijn onvermogen aan te tonen.

De "Déclaration sous serment, certificat de non-emploi" is weldegelijk een officieel document.

Het is immers voorzien van de nodige stempels en legalisaties. (STUK 4)

Ook is er een geofficialiseerd document bijgevoegd (affidavit) waarin is verklaard dat verzoeker geen onroerende goederen heeft. (STUK 5)

Met dit document heeft verwerende partij helemaal geen rekening gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij met deze "affidavit" rekening heeft gehouden.

Het is bovendien moeilijk om een negatief feit aan te tonen, zodat de voorgebrachte documenten moeten volstaan. (STUK 11)

Ven/verende partij brengt zelfs geen begin van bewijs aan dat verzoeker een of andere vorm van uitkering zou ontvangen in Pakistan.

Verwerende partij baseert zich enkel op het aanvraagformulier, waarop is vermeld dat verzoeker VN-werknemer zou zijn.

Dit betreft louter een materiële vergissing en vindt verder geen steun in het administratief dossier. Verwerende partij toont absoluut niet aan dat verzoeker zou werken bij de VN. Tot slot meent verwerende partij dat verzoeker geen ziektekostenverzekering heeft.

Verzoeker kan zich echter pas laten verzekeren als hij in België aankomt. Van zodra hij werk heeft gevonden kan hij zich aansluiten bij een ziekenfonds. Tot hij werkt heeft gevonden kan hij een privé-verzekering afsluiten.

Het middel is gegrond.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker afschriften toe van 2 verklaringen op eer met een vertaling, bewijzen van geldverzending en arbeidsovereenkomsten en loonbrieven van de referentiepersoon (Verzoekschrift, bijlagen 3-10).

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker verzuimt immers om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling stipuleerde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

Luidens artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet worden volgende personen als familielid beschouwd:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

2.9. In de bestreden beslissing wordt in hoofddorde overwogen dat verzoeker slechts een verklaring op eer neerlegde waarin hij stelt werkloos te zijn en niet in dienst te zijn van enige overheidsinstantie of privé-instelling om aan te tonen dat hij in Pakistan niet over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Nochtans blijkt uit het visumaanvraagformulier dat verzoeker VN-werknemer zou zijn waardoor er een flagrante tegenstrijdigheid bestaat die de geloofwaardigheid van de verklaring op eer aantast en het aspect dat hij ten laste zou zijn van de Belgische referentiepersoon niet bewezen kan worden geacht.

2.10. In zijn enig middel wijst verzoeker in de eerste plaats op de beroepsinkomsten van de Belgische referentiepersoon. De Raad stipt aan dat nergens wordt betwist dat de Belgische referentiepersoon over beroepsinkomsten beschikt.

2.11. Daarnaast poneert verzoeker dat de verwerende partij onterecht de mening zou zijn toegedaan dat geen officieel document werd voorgelegd om zijn onvermogen aan te tonen. Volgens verzoeker dienen de ‘Affidavits’ (verklaringen op eer), waarvan hij afschriften aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, wel degelijk als officiële documenten te worden beschouwd omdat zij voorzien zijn van de nodige stempels en legalisaties. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat deze ‘stempels en legalisaties’ enkel slaan op de controle van de oorsprong van het document en niet op de inhoudelijke correctheid van de erin opgenomen informatie. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de ‘Affidavits’ een neerslag

bevatten van de (plechtige) verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd en ondertekend. Het beweerde officiële karakter van de documenten doet geen afbreuk aan het feit dat de informatie die erin is opgenomen louter gebaseerd is op de eigen verklaringen van verzoeker en dus niet voortspuit uit een objectieve bron en in geen geval afkomstig is van de Pakistaanse autoriteiten.

2.12. Op basis van het administratief dossier stelt de Raad wel vast dat verzoeker gedeeltelijk lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij oppert dat in de bestreden beslissing niet specifiek rekening werd gehouden met de 'Affidavit' waarin hij verklaart dat hij geen onroerende goederen bezit (Verzoekschrift, bijlage 5). Deze eventuele onzorgvuldigheid van de gemachtigde van de staatssecretaris doet echter geen afbreuk aan de geldigheid van de meer algemene en pertinente overweging uit de bestreden beslissing *"dat betrokkene als bewijs van het feit dat hij in Pakistan over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt geen officieel document van de Pakistaanse autoriteiten voorgelegd heeft"*. In het bijzonder met betrekking tot de 'Affidavit (jobless certificate)' overwoog de gemachtigde van de staatssecretaris dat het gaat om een verklaring op eer waarin verzoeker bevestigt werkloos te zijn en niet in dienst te zijn van enige overheidsinstantie of privé-instelling, terwijl uit het visumaanvraagformulier, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker als *"Huidig beroep"* "VN-werknemer" vermeldt. In zijn middel beweert verzoeker weliswaar dat dit een loutere materiële vergissing is, maar deze blote bewering kan niet verhullen dat er sprake is van *"flagrante tegenstrijdigheden"* volgens de verschillende documenten die voorgelegd werden, waardoor de geloofwaardigheid van de verklaring op eer duidelijk is aangetast, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. In weerwil van verzoekers affirmaties in zijn middel, moet hij geen negatief bewijs leveren, maar moet hij concreet aannemelijk maken dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het komt niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om het bewijs te leveren dat verzoeker wel degelijk bij de VN zou werken dan wel één of andere vorm van uitkering zou ontvangen in Pakistan, zoals hij poneert. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (Verzoekschrift, bijlage 11), aangezien onderhavig geval een weigering van een visum betreft en rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie bovendien geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Op grond van de vaststelling, dat betrokkene op onvoldoende wijze aangetoond heeft dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat het aspect 'ten laste' onvoldoende werd bewezen en kon het visum 'type D (gezinshereniging)' worden geweigerd.

2.13. Met zijn betoog dat hij zich slechts kan laten verzekeren in het kader van de ziektekostenverzekering van zodra hij in België toekomt en dat hij, tot hij werk heeft gevonden, een privé-verzekering kan afsluiten, doet verzoeker geen afbreuk aan de overweging uit de beslissing dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen enkel bewijs voorlag dat hij gedekt zou zijn door een ziektekostenverzekering. Vermits het beschikken over een ziektekostenverzekering één van de wettelijke voorwaarden is die door artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt gesteld, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking kan komen voor een visum 'type D (gezinshereniging)'.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. De beslissing is bijgevolg niet behept met een motiveringsgebrek of een schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris dermate onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden. Tenslotte toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris rechtmatige verwachtingen in zijn hoofd niet zou hebben gehonoreerd waardoor hij het vertrouwensbeginsel met de voeten zou hebben getreden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN